

Parlamentul României
Camera Deputaților

C ă t r e,

Secretariatul General al Camerei Deputaților
Doamnei Silvia-Claudia MIHALCEA

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și în baza art. 15 alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm ***Sesizarea*** la Curtea Constituțională cu privire la ***Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (Plx.419/2017)*** adoptată în data de 27 iunie 2018 de Senat, în calitate de cameră decizională, solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, la data depunerii.

Lider Grup PNL
Raluca TURCAN

Lider Grup USR
Claudiu NĂSUI

**Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale**

Stimate Doamne Președinte,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a **Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii** (PL-x nr. 419/2017), pe care o considerăm neconformă cu o serie de prevederi din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

I.) SITUAȚIA DE FAPT

Legea care face obiectul prezentei sesizări a fost inițiată în anul 2017, sub denumirea "*Propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii*", de către următorii parlamentari: Iordache Florin (deputat PSD), Nicolicea Eugen (deputat PSD), Cătănicu Steluța-Gustica (deputat ALDE), Florea Oana-Consuela (deputat PSD), Gilia Claudia (deputat PSD), Halici Nicușor (deputat PSD), Popa Ștefan-Ovidiu (deputat PSD), Tănăsescu Alina-Elena (deputat PSD), Nicolae Șerban (senator PSD) și Cazanciuc Robert-Marius (senator PSD).

Derularea procedurii legislative la Camera Deputaților:

- la data de 31.10.2017 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul PL-x nr. 419/2017;
- la data de 08.11.2017 a fost primit avizul favorabil al Consiliului Legislativ;
- la data de 09.11.2017 a fost primit punctul de vedere **neutru** al Guvernului (n.r. Parlamentul va decide asupra oportunității adoptării acestei inițiative legislative);
- la data de 15.11.2017 a fost primit avizul **negativ** al Consiliului Superior al Magistraturii;
- la data de 13.12.2017 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, prin care au fost admise 159 de amendamente;
- la data de 13.12.2017 a fost adoptată în plen cu 177 de voturi pentru și 78 de voturi contra;
- la data de 07.03.2018 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul PL-x nr. 419/2017 pentru reexaminare, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 61/2018;
- la data de 20.03.2018 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, prin care au fost admise 17 amendamente;
- la data de 20.03.2018 a fost adoptată în plen, cu 189 de voturi pentru, 101 contra și o abținere;
- la data de 25.06.2018 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul PL-x nr. 419/2017 pentru reexaminare, ca urmare a cererii de reexaminare formulate de Președintele României;
- la data de 25.06.2018 a fost primit raportul Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției prin care a fost respinsă cererea de reexaminare formulată de Președintele României;
- la data de 26.06.2018 a fost adoptată în plen, cu 172 pentru, 108 contra și 6 abțineri.

Derularea procedurii legislative la Senat:

- la data de 14.12.2017 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul L548;
- la data de 14.12.2017 a fost înregistrată pentru dezbatere cu codul B664;
- la data de 20.12.2017 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției;
- la data de 21.12.2017 a fost adoptată în plen cu 81 de voturi pentru și 28 de voturi contra;
- la data de 20.03.2018 a fost înregistrată la Senat cu nr. L548 pentru reexaminare, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 61/2018;
- la data de 26.03.2018 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției;
- la data de 26.03.2018 a fost adoptată în plen, cu 82 de voturi pentru, 36 contra și o abținere;
- la data de 26.06.2018 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul L548/2017 pentru reexaminare, ca urmare a cererii de reexaminare formulate de Președintele României;
- la data de 27.06.2018 a fost adoptată în plen, cu 83 de voturi pentru și 32 contra.

II.) MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE INTRINSECI

1. Art. I pct. 2, prin raportare la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„Art. 7 – (1) Membrii Consiliului Superior al Magistraturii se aleg din rândul judecătorilor și procurorilor numiți de Președintele României, cu o vechime de cel puțin 7 ani în funcția de judecător sau procuror definitiv și care nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani.”

Sintagma „ care nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani” este echivocă, întrucât textul nu distinge în funcție de caracterul definitiv sau nedefinitiv al sancțiunii disciplinare. Astfel, dispoziția, în forma actuală, poate fi interpretată în sensul că nu permite ca un judecător sau procuror să poată fi ales ca membru în Consiliul Superior al Magistraturii dacă a fost sancționat disciplinar de către Secția corespunzătoare a Consiliului, chiar dacă a

formulat recurs împotriva deciziei de sancționare, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat.

Prin urmare, apreciem că art. 7 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, prevăzută la art. 1 alin. (5) din Constituție.

2. Art. I pct. 3, prin raportare la art. 7 alin. (4) lit. e) din Legea nr. 317/2004

„Art. 7 – (4) Candidaturile se depun la Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, respective la Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și la colegiile de conducere ale curților de apel ori ale parchetelor de pe lângă curțile de apel, însoțite de:

.....
e) o declarație pe propria răspundere din care să rezulte că nu au un interes personal ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege.”

În forma în vigoare, la art. 7 alin. (4) lit. e), legea prevede că judecătorii și procurorii vizați de normă au obligația de a depune „o declarație de interese actualizată”, conținutul acesteia fiind cel prevăzută la anexa 2 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

Apreciem că înlocuirea acestei declarații cu o „declarație pe propria răspundere din care să rezulte că nu au un interes personal ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege” este de natură a crea incertitudine în aplicarea legii, întrucât textul nu stabilește în concret care ar trebui să fie conținutul acestei noi declarații.

Prin urmare, considerăm că art. 7 alin. (4) lit. e) încalcă principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

3. Art. I pct. 8, prin raportare la art. 10 alin. (3) din Legea nr. 317/2004

„Art. 10 – (3) Sunt desemnați pentru a candida la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii judecătoria și procurorii care au obținut majoritate de voturi în adunările generale prevăzute la art. 9 alin. (3) și (4). Hotărârile adunărilor generale sunt trimise colegiului de conducere al curții de apel, respectiv al parchetului de pe lângă aceasta, care stabilește rezultatul votului.”

Teza finală a art. 10 alin. (3) nu respectă exigențele de claritate și previzibilitate ale legii, nerezultând cu claritate în ce constă atribuția colegiului de conducere al curții de apel, respectiv al parchetului de pe lângă curtea de apel, de stabilire a rezultatului votului. Astfel, dispoziția poate fi interpretată fie în sensul că rolul colegiului de conducere este de a constata rezultatele voturilor de la nivelul adunărilor generale, fie cel de a centraliza și însuma voturile exprimate și de a stabili, astfel, rezultatul votului.

Pe cale de consecință, art. 10 alin. (3) încalcă principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

4. Art. I pct. 18, prin raportare la art. 24 alin. (2¹) și (2²) din Legea nr. 317/2004

„Art. 24 - (2¹) Candidații pentru funcțiile de președinte, respective vicepreședinte, își vor depune candidaturile, însoțite de un proiect privind obiectivele urmărite, în secțiile de care aparțin.

(2²) Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii vor analiza și dezbate candidaturile depuse și vor desemna candidații pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte ale Consiliului Superior al Magistraturii.”

În forma inițială a prezentei propuneri legislative, funcția de președinte al Consiliului Superior al Magistraturii revenea președintelui Secției pentru judecători a Consiliului, iar cea de vicepreședinte președintelui Secției pentru procurori.

Cu privire la această soluție normativă, Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 61/2018 următoarele:

„Analizând aceste critici, Curtea observă faptul că dispozițiile preconizate operează o schimbare esențială de filosofie a concepției legiuitorului cu privire la modalitatea de alegere a conducerii CSM, în sensul instituirii unei separări de cariere în cadrul magistraților aleși membri ai CSM, prin faptul că legea determină că președintele CSM nu poate fi decât un judecător, iar vicepreședintele CSM poate fi doar un procuror.

Aceasta este consecința faptului că, potrivit legii examinate, președintele Secției pentru judecători este președintele de drept al CSM, respectiv președintele Secției pentru procurori este vicepreședintele de drept al CSM. Mai mult, legea, astfel cum a fost modificată, nici nu face vreo referire la alegerea președintelui sau a vicepreședintelui CSM, ci doar despre alegerea președinților celor două Secții, organele de conducere ale acestora devenind, în virtutea legii, și organele de conducere ale CSM, dar într-o ordine predeterminată.

Curtea constată că modalitatea prevăzută de textele de lege criticate pentru alegerea conducerii CSM este contrară prevederilor art. 133 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia: „(3) Președintele Consiliului Superior al Magistraturii este ales pentru un mandat de un an, ce nu poate fi reînnoit, dintre magistrații prevăzuți la alineatul (2) litera a).“ Art. 133 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală are următorul conținut: „(2) Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: a) 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat; aceștia fac parte din două secții, una pentru judecători și una pentru procurori; prima secție este compusă din 9 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori.“

Deși, ca urmare a Deciziei nr. 61/2018 a Curții Constituționale, Parlamentul a renunțat la această soluție normativă, apreciem că acesta nu a realizat o deplină punere în acord a legii cu Decizia Curții. Astfel, prevederile art. 24 alin. (2¹) și (2²), care stabilesc că depunerea candidaturilor pentru funcțiile de președinte și de vicepreședinte ale Consiliului Superior al Magistraturii, însoțite de proiectele privind obiectivele urmărite, se face la secțiile

de care aparțin, urmărind ca acestea să le analizeze și să le dezbată și, ulterior, să desemneze candidații, sunt contrare considerentelor precitate.

Prin urmare, considerăm că, în lumina Deciziei Curții, se impune ca depunerea candidaturilor și a documentației aferente să se facă la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, urmând ca în cadrul acestuia să se analizeze și să se dezbată candidaturile.

Pe cale de consecință, art. 24 alin. (2¹) și (2²) încalcă art. 147 alin. (4) din Constituție, referitor la efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, precum și art. 133 alin. (2), referitor la alegerea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, din formularea art. 24 alin. (2²) nu rezultă cu claritate dacă Secțiile pot desemna câte un singur candidat pentru cele două funcții de conducere sau dacă pot desemna candidați diferiți pentru fiecare dintre cele două funcții.

Așadar, art. 24 alin. (2²) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

5. Art. I pct. 32, prin raportare la art. 40 alin. (1) lit. b)-e) și h), respectiv art. 40 alin. (2) lit. a)-f) și i) din Legea nr. 317/2004

„Art. 40. – (1) Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor:

.....
b) numește și revocă din funcție președintele, vicepreședinții și președinții de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție;

c) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor;

d) numește judecătorii stagiați pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;

e) eliberează din funcție judecătorii stagiați;

.....
h) dispune promovarea judecătorilor;
.....

(2) Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera procurorilor:

a) la propunerea ministrului justiției, înaintează Președintelui României propunerea pentru numirea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctului și adjunctului acestuia, procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestuia;

b) avizează propunerea ministrului justiției de numire și revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, a adjunctilor acestora, a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată de Terorism și adjunctilor acestuia;

c) numește și revocă procurorii șefi de secții ai Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

d) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a procurorilor;

e) numește procurorii stagiați, pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;

f) eliberează din funcții procurorii stagiați;

.....
i) dispune promovarea procurorilor;”

Potrivit art. 125 alin. (2) din Constituție, „propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice.” Totodată, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, „Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”, iar potrivit art. 134 alin. (1) din Constituție, „Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii.”

Art. 134 alin. (2) din Constituție prevede în mod expres doar pentru atribuția referitoare la îndeplinirea rolului de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor că realizarea acesteia se face de Consiliul Superior al Magistraturii prin secțiile sale. O astfel de precizare lipsește însă din cuprinsul art. 134 alin.

(1) și (4) din Constituție. Aceste dispoziții statuează rolul Consiliului Superior al Magistraturii ca întreg, respectiv în Plenul său de 19 membri, în ceea ce privește adoptarea hotărârilor în general - atât pentru propunerea către Președintele României a numirii în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiari, în condițiile legii, cât și pentru alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

Astfel, apreciem că separarea competențelor decizionale referitoare la cariera magistraților este de natură să afecteze rolul Consiliului Superior al Magistraturii care, în componența sa plenară, reprezintă garantul independenței justiției potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, toate atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii care privesc aspectele generale și comune ale carierei magistraților, precum propunerile de numire, promovare, transferare și sancționare trebuie să aparțină în exclusivitate Plenului.

Prin urmare, art. 40 alin. (1) lit. b)-e) și h) și art. 40 alin. (2) lit. a)-f) și i) sunt neconstituționale, prin raportare la dispozițiile art. 125 alin. (2), art. 133 alin. (1) și art. 134 alin. (1), (2) și (4) din Constituție.

6. Art. I pct. 37, prin raportare la art. 45 alin. (2) din Legea nr. 317/2004

„Art. 45 – (2) În cazul în care sesizarea nu e semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii concrete cu privire la situația de fapt care a determinat sesizarea, acestea se clasează și se comunică răspuns în acest sens. Se poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.”

Având în vedere că art. 45 alin. (2) se referă la ipoteza în care sesizarea nu este semnată sau nu conține datele de identificare ale autorului, apreciem că textul este neclar și lipsit de previzibilitate sub aspectul persoanei căreia trebuie să i se comunice răspunsul.

Prin urmare, art. 45 alin. (2) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componența sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

7. Art. I pct. 37, prin raportare la art. 45 alin. (4) din Legea nr. 317/2004

„Art. 45 – (4) Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare. Rezoluția de clasare este supusă confirmării inspectorului-șef. Rezoluția poate fi infirmată, o singură dată, de inspectorul-șef, care poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivate, completarea verificărilor.”

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, *„orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat”* (Decizia nr. 662/2014).

Or, în cazul de față, lipsa prevederii unor termene în care rezoluția să poată fi confirmată sau infirmată de inspectorul-șef, respectiv un termen în care să se realizeze completarea verificărilor este de natură să afecteze derularea procedurii disciplinare, textul fiind, pe cale de consecință, lipsit de previzibilitate.

Astfel, art. 45 alin. (4) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

8. Art. I pct. 41, prin raportare la art. 45¹ din Legea nr. 317/2004

„Art. 45¹. – (1) Împotriva rezoluției de clasare prevăzute la art.45 alin.(4), persoana care a formulat sesizarea poate depune plângere adresată inspectorului-șef, în termen de 15 zile de la comunicare. Plângerea se soluționează în cel mult 20 de zile de la data înregistrării la Inspecția Judiciară.

(2) Soluțiile pe care inspectorul-șef le poate dispune sunt:

a) respingerea plângerii și menținerea rezoluției atacate;

b) admiterea plângerii și completarea verificărilor. Completarea se efectuează de către inspectorul judiciar în termen de cel mult 30 de zile de la data când a fost dispusă de către inspectorul-șef.

(3) Rezoluția inspectorului-șef prin care au fost respinse plângerea și rezoluția de clasare pot fi contestate de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și

fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare. Soluționarea cauzei se face de urgență și cu precădere.

(4) Soluțiile pe care le poate pronunța Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București sunt:

a) respingerea contestației;

b) admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului-șef și a rezoluției de clasare și trimiterea dosarului pentru completarea verificărilor.

(5) Hotărârea pronunțată potrivit dispozițiilor alin.(4) lit.b) trebuie să cuprindă motivele pentru care au fost desființate rezoluțiile atacate și să indice faptele și împrejurările care trebuie lămurite, precum și mijloacele de probă ce urmează a fi administrate pentru completarea verificărilor.

(6) Hotărârea Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București poate fi atacată cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, în 15 zile de la comunicare.”

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, „*existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la urmă să nege acest drept al persoanei, încalcă în mod flagrant prevederile art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție.*”

Or, din coroborarea art. 45¹ alin. (1) cu art 45 alin. (4), rezultă că rezoluția de clasare este supusă unui dublu control de tip ierarhic administrativ, realizat de către inspectorul șef. Astfel, într-o primă fază, potrivit art. 45 alin. (4), inspectorul șef confirmă sau infirmă rezoluția de clasare a inspectorului judiciar și, dacă infirmă rezoluția de clasare, poate dispune completarea verificărilor. Într-o a doua fază, inspectorul șef soluționează plângerea persoanei care a formulat sesizarea împotriva rezoluției de clasare prevăzute la art. 45 alin. (4).

Astfel, apreciem că soluția legislativă constând în instituirea unui dublu control exercitat de către inspectorului șef asupra rezoluției de clasare constituie un impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională, fapt care încalcă art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție, referitor la liberul acces la justiție.

De asemenea, apreciem că reglementarea cuprinsă la art. 45¹ alin. (5) este neconstituțională, prin faptul că, în ipoteza admiterii contestației la rezoluția de clasare a sesizării privitoare la săvârșirea abaterii disciplinare, i se atribuie Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București competențe specifice Inspecției judiciare, precum indicarea faptelor și împrejurărilor care trebuie lămurite și a mijloacelor de probă pe care inspectorul judiciar ar urma să le administreze pentru completarea verificărilor.

Astfel, se încalcă art. 52 alin. (1) din Constituție, care limitează soluțiile posibile ale instanței de contencios-administrativ la *„recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei”*.

9. Art. I pct. 49, prin raportare la art. 48¹ din Legea nr. 317/2004

„Art. 48¹ . – (1) În cauzele urgente sau care prezintă un interes public deosebit, Secția pentru judecători sau Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, după caz, pot stabili termene mai scurte decât cele prevăzute la art. 45 și 46. În aceste cauze, prelungirea poate fi acordată, la cererea inspectorului judiciar, de către Secția pentru judecători sau Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, după caz.

(2) În situațiile prevăzute la alin.(1), inspectorul-șef, din oficiu, poate dispune reducerea termenelor prevăzute de lege.”

În primul rând, din faptul că la art. 48¹ alin. (1) se face trimitere la art. 45, în ansamblu, rezultă că Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii vor putea stabili termene mai scurte inclusiv față de cele stabilite la art. 45 alin. (3) și (6), care reglementează termenul în care poate fi atacată la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București rezoluția inspectorului șef prin care au fost respinse plângerea și rezoluția de clasare, respectiv termenul în care hotărârea Curții de Apel poate fi atacată la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apreciem că această soluție normativă contravine art. 124 alin. (3), care stabilește că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

În al doilea rând, semnalăm că, potrivit alin. (1) al art. 48¹, stabilirea unor termene mai scurte se dispune de către Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, iar, potrivit alin. (2), de către inspectorul șef.

Or, „*existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții legale prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitatea normei, principiu ce constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept, astfel cum acesta este consacrat în mod expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală.*” (Decizia nr. 26/2012)

Prin urmare, art. 48¹ alin. (1) și (2) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

10. Art. I pct. 54, prin raportare la art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„Art. 52 – (1) Pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției. Măsura suspendării poate fi reevaluată oricând pe durata judecării acțiunii disciplinare, până la pronunțarea hotărârii de către secția corespunzătoare.”

Apreciem că textul este neclar, întrucât, pe de o parte, sintagma „*pe durata procedurii disciplinare*” cuprinde toată procedura, finalizată prin hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, măsura suspendării poate fi reevaluată numai până la pronunțarea hotărârii de către secția corespunzătoare, nu până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare. Or, o astfel de soluție contradictorie nu-și găsește nicio justificare rațională și obiectivă.

Prin urmare, art. 52 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

11. Art. I pct. 56, prin raportare la art. 52¹ alin. (2) din Legea nr. 317/2004

*„Art. 52¹ – (2) Cu excepția situației în care judecătorul a fost numit în funcția de procuror sau procurorul a fost numit în funcția de judecător, în procedura disciplinară continuată în condițiile alin. (1), dacă se exercită acțiunea disciplinară, secția corespunzătoare, când constată că sesizarea este întemeiată, stabilește una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare și cu circumstanțele personale ale celui care a săvârșit-o. **Sancțiunea disciplinară astfel stabilită nu se mai execută.** În situația în care judecătorul a fost numit în funcția de procuror sau procurorul a fost numit în funcția de judecător sunt aplicabile dispozițiile art. 49 alin. (6).”*

Potrivit art. 49 alin. (6), la care se face trimitere în text, *„Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul în care constată că sesizarea este întemeiată, aplică una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de judecător sau procuror și cu circumstanțele personale ale acestuia.”* Se poate constata, astfel, că dispozițiile art. 52¹ alin. (2) și ale art. 49 alin. (6) sunt contradictorii.

Or, *„existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții legale prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitatea normei, principiu ce constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept, astfel cum acesta este consacrat în mod expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală.”* (Decizia nr. 26/2012)

Prin urmare, art. 52¹ alin. (2) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

12. Art. I pct. 59, prin raportare la art. 54 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„Art. 54 – (1) Durata mandatului membrilor aleși, judecători și procurori și reprezentanți ai societății civile ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea

reinvestirii, beneficiind de aceleași drepturi și obligații. Membrii Consiliului Superior al Magistraturii desfășoară activitate permanentă și nenormată, și au calitatea de demnitar. Dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 32/1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică central, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.”

Dispoziția introduce un paralelism legislativ, prin raportare la art. 23 alin. (3) din Lege, potrivit căruia „*Membrii Consiliului Superior al Magistraturii desfășoară activitate permanentă și nenormată (...)”*.”

Pe cale de consecință, art. 54 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

13. Art. I pct. 61, prin raportare la art. 55 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 317/2004

„Art. 55 – (1) Revocarea din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii se poate dispune oricând în timpul mandatului, în următoarele cazuri:

.....
c) persoanei în cauză îi este retrasă încrederea de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor, după caz, care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care acesta le reprezintă;

.....
(3) În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), procedura de revocare din funcție a unui membru al Consiliului se desfășoară după cum urmează:

.....”

Cu privire la posibilitatea revocării membrilor Consiliului, Curtea Constituțională a reținut, în Decizia nr. 196/2013, următoarele:

„Revocarea trebuie analizată în strânsă legătură cu conținutul mandatului la care se referă, respectiv cu caracterul imperativ sau reprezentativ al acestuia. În cadrul mandatului imperativ, organul reprezentativ acționează numai potrivit obligațiilor stabilite de alegătorii

săi, el nu va putea acționa nici în afara, nici împotriva acestora, depunând toate eforturile necesare îndeplinirii lor. Alegătorii pot retrage împuternicirea acordată fără vreo motivare. În baza mandatului reprezentativ, însă, membrul Consiliului Superior al Magistraturii este alesul și reprezentantul întregii categorii ale cărei interese sunt reprezentate de organul colegial din care acesta face parte și nu poate fi revocat decât în condițiile nerespectării atribuțiilor în cadrul acestuia, iar nu a mandatului încredințat de alegătorii săi. **Cât privește posibilitatea revocării, Curtea constată că membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii își exercită atribuțiile constituționale în baza unui mandat reprezentativ, și nu a unui mandat imperativ, acesta din urmă fiind incompatibil cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât de către Plen, cât și de către secții în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.(...)**

Mai mult, Curtea reține că nu trebuie negat dreptul adunărilor generale ale instanțelor care desemnează un membru în Consiliul Superior al Magistraturii de a-l revoca pe acesta, însă **revocarea trebuie să opereze în condiții clar stabilite prin lege, atât sub aspectul motivelor, cât și al procedurii.**

Sanționarea comportamentului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este fără îndoială necesară, revocarea reprezentând o sancțiune pe care o poate aplica Consiliul pentru o conduită profesională necorespunzătoare, respectiv nerespectarea atribuțiilor stabilite prin lege”

Or, art. 55 alin. (1) lit. c) nu reglementează motivele pe care trebuie să se fundamenteze retragerea încrederii de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor, după caz, care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care acesta le reprezintă, astfel că prevederea încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție.

14. Art. I pct. 70, prin raportare la art. 65 alin. (2) din Legea nr. 317/2004

„Art. 65 – (2) *Inspekția judiciară este condusă de un inspector-șef-judecător numit prin concurs organizat de Consiliul Superior al Magistraturii, ajutat de un inspector-șef adjunct-procuror, desemnat de inspectorul șef.*”

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii este „reprezentant, în egală măsură, al celor două laturi ale magistraturii – judecătorii și

procurorii – și garant, în această calitate, al independenței justiției – în componenta sa referitoare la autoritatea judecătorească, respectiv instanțele judecătorești și Ministerul Public”.

Ținând cont că Inspekția Judiciară este organizată în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, precum și că exercită atribuții în egală măsură cu privire la judecători și procurori, apreciem că excluderea procurorilor de la vocația de a ocupa funcția de inspector-șef, respectiv a judecătorilor de la vocația de a ocupa funcția de inspector-șef adjunct, este discriminatorie.

În acest sens, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, *„principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații în care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite”* (a se vedea Decizia nr. 2/2017, Decizia nr. 117/2018 ș.a.), astfel că *„situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional”* (a se vedea Decizia nr. 573/2011, Decizia nr. 366/2014 ș.a.).

Prin urmare, art. 65 alin. (2) încalcă art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității în fața legii.

15. Art. I pct. 78 prin raportare la art. 69 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„Art. 69 – (1) Inspectorul-șef îndeplinește, în principal, următoarele atribuții:

a) desemnează, dintre inspectorii judiciari, echipa de conducere – inspectorul-șef adjunct, directorii de direcții – în baza unei proceduri în care sunt evaluate proiectele de management specific fiecărui post, astfel încât să asigure coeziunea managerială, competență profesională, comunicare eficientă. Mandatul acestora încetează odată cu mandatul inspectorului șef.”

Textul nu respectă exigențele de claritate și previzibilitate ale legii, prin faptul că nu se prevede nimic cu privire la conținutul acestei proceduri, nu stabilește niciun criteriu obiectiv pentru evaluare și nici nu induce posibilitatea existenței unor candidați, desemnarea fiind, în lipsa acestor aspecte, o selecție subiectivă, arbitrară și netransparentă a persoanelor care vor ocupa funcții de conducere, selecție operată de inspectorul judiciar din rândul

inspectorilor

judiciari.

Prin urmare, art. 69 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133, alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15 , alin 1 și 2 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.